

אילת, מאחוריה לאה רבין, בקצה התמונה בתו של שלמה, שהיא תלמידת תיכון יפה, שהתרגשה מ"הצלמים הרבים ולא הפסיקה להתלחש עם אחיה.

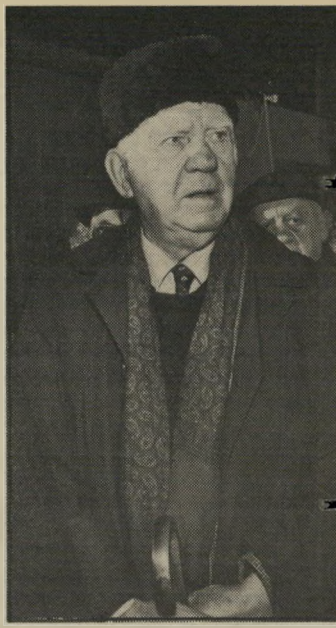
מישפחת הבן לגלילי היו שני בנים. יונתן התאבד, שלמה, מימין, הוא מהנדס הגר בקידרון, לצידו רעייתו.

ומוסרית, לחלוק כבוד אחרון למת. הוא אומר.

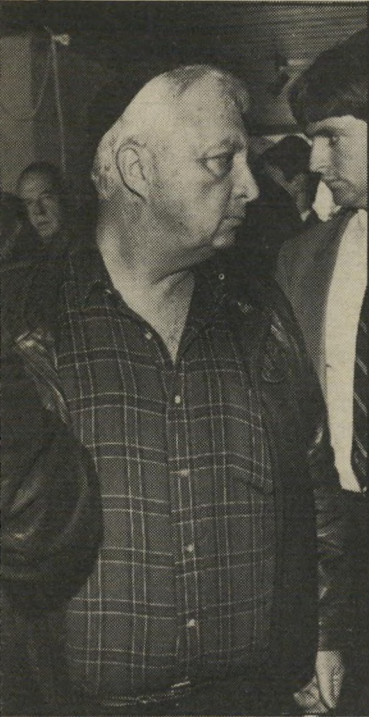
בחולצות לבנות

דומה שמיסלגת-העבודה, על כל קשישיה ושריה, ראתה בהל" וויה חובה הכרחית, ואפילו נעימה. מעין מיפגש חברתי של כל המי ומי. כזה אחר זה נכנסו לחדרה האוכל של הקיבוץ, לחצו את ידי האלמנה, ציפורה גלילי, ניצבו בקודקדו של הארון והצטלמו, כרוצים לומר: אנחנו כאן. עדי אמוראי מהסס בפתח. לגשת ללחוף את ידי האלמנה, או לוותר — הוא שואל את עצמו. לרגע הוא נע מצד לצד. אם יפסע ימינה, יחמיץ את האלמנה, אם יצעד שמאלה — ילחץ ויזכה בצילום. לבסוף מחליט להשי מאיל. לוחץ. מצטלם. עובר ימינה. יצחק נבון אף הגדיל לעשות, וכשר חינוך אמיתי לחץ גם את ידי הנכדים, שביום אחר, באותה שעה, היו לומדים בבית-ספר תיכון.

משה שחל היה בין אחרוני המגיעים. את התור שהתעקל בסמוך לאלמנה עקף וניגש לראשו כמוכזב מאליו. לשרים יש זכויות יותר גם באירועים כאלה.

הוותיק בין המתאבלים היה משה ברעם. שריה עבודה לשעבר, ואביו של עוזי.

ובנה, ריגבי-עפר אל הקבר הפתוח, והיו בין אחרוני מניחי הזרים. קדמו להם נשיא המדינה, ראש-הממשלה, הרמט"כ"ל, הפלמ"ח, חברי ההגנה, בית-הספר של נען וחברי הקיבוץ. רב לא היה שם. גם לא אריק שרון או הרב לוינגר. שישה חברים בחולצות

על גלילי המשוחק: „זה היה נורא, הוא היה צלול, אבל לא הגיב. זה שבר אותו!”

לבנות ובמיכנסי ג'ינס כיסו את הקבר. החבר חכלילי נפרד מהמת בשם כל חברי המשק. החברה גורני קראה בקול שיר של אלתרמן. "הוא בן גילי" אומרת חברה ותיקה בשביל המוליך מבית-הקברות אל הר קיבוץ, ויש בקולה גאווה וגם עצב של סוף.

שרון הופעת השר אריאל שרון עוררה מבטי תד"מה רבים בקרב הקיבוצניקים.

ומאות מיטריות נשלפו ונפרשו. וכך, מתחת למיט"ריות שחורות, הספידו שימעון פרס ויצחק בן-אהרון את גלילי. לצידו של הנשיא עומדים האלמנה ובנה.

בגשם שוטף ברגע בו הוצא הארון מחדרה-האוכל של הקיבוץ אל הרחבה, התחיל לרדת במקום גשם שוטף.

ציפורה גלילי, האלמנה, בנה, שלי-מה, שהוא מהנדס ומתגורר בקידרון, אשתו אילת (כמו העיר הדרומית), בתו ובנו, ישבו בצידו השמאלי של החרה, מול הארון המכוסה בפיסת-כר שחורה. ציפורה גלילי מקפידה לשמור על פי נים מאופקות. פורצת בכי רק כשמגיר עה גיסתה, אשת אחיו של ישראל, ומייד מתעשתת, ממשיכה ללחוף יד-יים.

מהמיצעד הסגוני נעדרו אנשי האצ"ל בדימוס. שלא כאנשי השמאל המתון, שמחלו לגלילי על ההתנחלרות והסיפוח, בוערת בליבם של אנשי האצ"ל הטינה לגלילי. גם היום, 38 שנים אחרי, הם רואים בו את אחד האחראים לטיבוע אלט-לנה.

איתן לכני, שהיה קצין המבצעים של אצ"ל: „גלילי איזה גלילי? אה, ישראל. אני לא מעוניין להיכנס לנושא הזה. לא רוצה לדבר על סליחה או טינה. מעדיף לשכוח הכל.” אליהו לנקין, מי שהיה מפקד האניה, היום עורך-דין ירושלמי: „היה לו חלק גדול מאוד בכל הנושא, ובעצבות הוא טורק את אפרכסת-הטלפון.

אחר-כך, בגשם סוחף, שאל בן-אהרון בקול דרמאטי, מדוע הוא זה המספיד את גלילי, ולא להיפך. בבית-הקברות זרקו ציפורה גלילי,

דמעות ירוחם כהן, התימני של הפלמ"ח, שנק"א הרינגי בגלל צבע עורו השחום.

